

RIA VAN DER VEN-RIJKEN

Zwijgplicht

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Colofon

**Copyright © 2021 voor deze uitgave
Grote Letter Bibliotheek, Deventer**

Opmaak Nyvonco, Heerhugowaard

ISBN 9789036438766

NUR 344

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

**Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,
Postbus 583, 7400 AN Deventer**

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij Z&K in Utrecht, onderdeel van VBK Media
Copyright © 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning**

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

1

De wielen van het vliegtuig raakten de landingsbaan van luchthaven Schiphol, het toestel schokte licht en minderde daarna meteen vaart. Beatrijs Molleman haalde opgelucht adem en keek door het raampje naar buiten waar het nachtelijk duister zich over Nederland verspreid had. Naast haar zat Rinus, haar man. Met dichtgeknepen ogen hield hij de stoelleuning krampachtig vast. Rinus had een hekel aan vliegen. Vooral het opstijgen en dalen joeg de adrenaline in zijn lijf omhoog. Met een rode gelaatskleur van spanning onderging hij doorgaans een vlucht. Deze keer was het een vlucht van vijf uur geweest. Ze waren samen twee weken geleden naar Israël vertrokken en zojuist weer veilig op Schiphol geland. Ze hadden de vakantietijd doorgebracht bij Beatrijs' jongere zus Mirjam, die daar woonde. Mirjam was vijftien jaar geleden met Koen Donders getrouwd. Samen waren die twee op huwelijksreis vertrokken naar een kibboets in Israël, waar ze een jaar waren gebleven. Het was een avontuurlijk stel. Koen en Mirjam hadden na dat jaar vervolgens een baan aangeboden gekregen in Tel Aviv. Ze lieten de kibboets ach-

ter zich en huurden tot op de huidige dag een appartement vlak bij de kust, met uitzicht op zee. Kinderen hadden zich in de achterliggende jaren niet gemeld bij het echtpaar Donders. Tijdens de afgelopen week had Mirjam Beatrijs deelgenoot gemaakt van dit schrijnende gemis, dat het laatste jaar alleen maar groter was geworden.

Beatrijs vond het jammer dat ze Mirjam vanwege de afstand niet wat vaker kon ontmoeten. En de gelegenheid was tijdens deze vakantie niet aanwezig geweest om op dergelijke problemen dieper in te gaan. Ze had haar zusje altijd een gemotiveerd zakenvrouwetje gevonden, niet voor het moederschap in de wieg gelegd. Voor het eerst sinds jaren had ze een andere kant van Mirjam gezien. Het opgewekte, voortvarende karakter dat Mirjam altijd zo typeerde, had plaatsgemaakt voor neerslachtigheid. Daarom had Beatrijs vanmiddag bezorgd afscheid genomen van haar zusje.

Het vliegtuig taxiede intussen langzaam naar de terminal. Toen het lampje aangaf dat de veiligheidsgordels los mochten, stonden meteen al enkele passagiers op om hun handbagage uit de kastjes boven hun hoofden te halen.

‘Rinus, we zijn er. Het vliegtuig staat weer

veilig aan de grond.’ Beatrijs stootte Rinus aan. Hij opende zijn ogen en keek haar vragend aan terwijl hij oordopjes uit zijn oren plukte.

‘Zijn we geland?’

‘Ja, de reis zit er weer op. Gaat het?’ Ze keek hem bezorgd aan.

‘Alleen een zwaar hoofd,’ antwoordde Rinus en hij wreef met zijn hand over zijn voorhoofd. Dat zware hoofd kwam door de spanning, wist Beatrijs uit ervaring. Ze had met hem te doen.

‘Voorlopig geen vliegereizen meer voor mij,’ mopperde Rinus omstandig. ‘Ik heb mijn portie dit jaar weer gehad. Mirjam en Koen moeten volgend jaar maar weer eens naar Nederland komen.’

Beatrijs knikte en reageerde verder niet op zijn woorden. Ze wist dat hij na een vlucht altijd even zijn gram kwijt moest over de onmacht van zijn vliegangst. Ze stonden vervolgens beiden op om hun handbagage te pakken en liepen achter de andere passagiers naar de uitgang van het vliegtuig.

Het duurde daarna ruim een uur voordat ze hun koffers van de lopende band konden halen.

Beatrijs keek intussen vanaf een afstand naar de glazen wand die hen scheidde van de

aankomsthal. Terwijl Rinus alle koffers op een bagagewagentje plaatste, ontdekte Beatrijs het bekende gezicht van Kevin achter het glas, hun oudste zoon van vierentwintig jaar. Hij stond daar tussen alle andere wachtenden. Ze hadden afgesproken dat Kevin hen van de luchthaven zou ophalen. Ze lachte als blijk van herkenning en zwaaide. Kevin ging steeds meer op zijn vader lijken, zag ze vanaf een afstand. Een blonde kop weerbarstig haar, een open gezicht met blauwe ogen, en brede schouders. Hij zag er heel anders uit dan Ricardo, hun tweede zoon van tweeëntwintig jaar. Ricardo leek in allerlei opzichten veel meer op haar. Zij had donker haar met een getinte huidskleur en een slank postuur, Ricardo ook. Met haar reebruine ogen observeerde ze altijd eerst. En zelfs dat deed Ricardo ook.

En dan hadden ze Felice nog, hun jongste dochter van vijftien, een nakomertje. Een mengeling van Rinus en haar. Felice had lichtblonde haren en reebruine ogen, ietwat brede schouders en een slank postuur. Felice, de door Rinus en haar zo felbegeerde dochter. Ze hadden vanaf haar geboorte angstvallig hun best gedaan om het meisje niet al te veel te verwennen. Maar soms ontkwamen ze er niet aan. Felice was een

lief, plooibaar meisje, dat je bij voorbaat in je hart sloot. Een modelkind, had Beatrijs meer dan eens gehoord van anderen die worstelden met de opvoeding van hun opstandige pubers. Nee, Felice had nog nooit voor problemen gezorgd. Kevin en Ricardo waren vanaf het begin ook dol op hun zusje geweest.

Ze had een prachtgezin, bedacht Beatrijs toen ze achter Rinus aanliep. Zo meteen zou ze Kevin weer in haar armen sluiten, en op een later tijdstip de anderen. Ze had hen allemaal erg gemist.

Een prachtgezin...

Haar gedachten stokten een moment bij de gedachten aan dat woord. Tja, dat had ze! Daar kon ze niets aan afdoen. Maar dat prachtgezin was niet compleet. Het zou ook nooit meer compleet kunnen worden. En dat was haar eigen keuze geweest. Beatrijs slikte moeizaam en duwde enkele bittere gedachten weg. Dat een gebeurtenis van dertig jaar geleden zich op dit moment onverwachts nog zo deed gelden, kon ze nauwelijks bevatten. De scherpe kantjes zouden ervanaf gaan, had een non in het klooster eens tegen haar gezegd. De tijd heelt immers alle wonden. Toch kon ze nog steeds opstandig worden als ze aan die woorden dacht.

Ze was intussen achtenveertig jaar oud, Rinus zes jaar ouder, maar die gebeurtenis was tot op deze huidige dag nog even pijnlijk. Het schuldgevoel was altijd gebleven, ze was er nooit helemaal van losgekomen. Misschien dat het zou helpen als ze erover kon praten. Maar zo vaak als de woorden voor op haar tong lagen, zo vaak had ze die ook weer ingeslikt. Ze kon het niet, en het mocht ook niet. De belofte om te zwijgen had altijd zwaarder gewogen dan haar eigenbelang.

Ze voelde ineens de twee sterke armen van Kevin om zich heen. ‘Hoi mam, fijn dat jullie weer terug zijn.’

Beatrijs rook zijn scherpe aftershave toen ze zijn wangen zoende. Ze knipperde tranen van ontroering weg.

‘Ja, jongen, wij zijn ook blij om je weer te zien. Gaat het goed met Ricardo? En heb je vandaag nog iets van Felice gehoord, ze heeft toch wel gebeld? Dat hadden we met haar afgesproken voor we naar Israël vertrokken.’

Rinus en Kevin klopten elkaar intussen vriendschappelijk op de schouders voordat Kevin antwoordde.

‘Felice komt morgen weer thuis. Ik heb tante Astrid vanmiddag nog aan de telefoon gehad.

Met Felice gaat alles goed. Tante Astrid vertelde dat ze samen met Lieke even weg was om afscheid te nemen van enkele vakantievriendinnen. Ze hebben een fantastische vakantie gehad aan het Gardameer, tante Astrid klonk zo enthousiast. Ze stonden juist op het punt om naar Nederland te vertrekken. Het wachten was op de meiden.'

Beatrijs glimlachte tevreden. Kevin en Ricardo waren oud genoeg om tijdens hun afwezigheid van twee weken alleen thuis te blijven. Maar Felice vond ze daar nog net iets te jong voor. Een weekendje had nog wel gekund, maar twee lange weken niet. Felice had al lang van tevoren aangegeven dat ze niet met hen mee wilde op vakantie naar Israël. Ze was er de afgelopen jaren al vaker geweest en had het laatste jaar meer interesse opgepakt voor disco's en jeugd van haar eigen leeftijd. Een vakantie bij tante Mirjam en oom Koen bestempelde ze op dit moment als oersaai. Ze had geen zin om aan de hand van papa en mama bij oom en tante haar vakantie door te brengen. Nee, ze wilde uitgaan en plezier maken met leeftijdgenoten. Bij tante Mirjam in Tel Aviv viel absoluut niets te beleven.

Gelukkig had Astrid van Gemert, de aller-

beste vriendin van Beatrijs, de oplossing gehad. Felice werd uitgenodigd om met Astrid, Luuk en hun kinderen mee naar Italië te gaan. Aan het Gardameer hadden ze op een camping een luxe caravan voor zes personen gehuurd. Er werd voor de jeugd dagelijks veel georganiseerd.

Heel even had Beatrijs nog met de gedachten gespeeld om deze zomervakantie alsnog af te stemmen op de voorkeur van Felice. Rinus en zij hadden samen met Felice naar Spanje of Portugal kunnen gaan, of misschien ook wel naar Italië. Daar was vertier genoeg. Maar Beatrijs had haar zinnen al ruim een halfjaar geleden op een vakantie bij Mirjam in Israël gezet. Ze vond het fijn om haar zusje elk jaar een keer te ontmoeten. Toen Astrid dan ook met de vraag kwam of Felice met hun gezinnetje mee mocht, had Beatrijs geen moment getwijfeld. Lieke, de jongste dochter van Astrid en Luuk, was bij hun wederzijdse bezoeken altijd een goede vriendin voor Felice geweest. Lieke was wel een jaartje ouder en in tegenstelling tot Felice erg druk in de omgang, maar ze konden vrij goed met elkaar overweg. Lieke en Felice waren dolenthousiast geweest bij het plan van Astrid.